

Το «κολαστήριο της Μακρονήσου», όπως και το «κολαστήριο της Γυάρου» πέρασαν στην ιστορία. Όμως το «κολαστήριο» του νοσοκομείου των Φυλακών Κορυδαλλού (με αυτή την ονομασία είναι πια γνωστό) ζει και βασιλεύει... το ίδιο και το κολαστήριο της Αμυγδαλέζας. Χρειάστηκαν δύο θάνατοι νέων ανθρώπων μέσα σε μια εβδομάδα για να ανασηκωθεί το πέπλο της ντροπής και του αίσχους που σκέπαζε τη μεταναστευτική πολιτική των μνημονιακών συγκυβερνήσεων, που τα στελέχη τους είναι οι ηθικοί αυτουργοί αυτού του συνεχόμενου εγκλήματος.

Χρησιμοποιώντας ένα σεντόνι για βρόγχο έδωσε τέλος στη ζωή του στο κελί-κοντέινερ 28χρονος Πακιστανός όπου συνελλήφθη για τέταρτη φορά και μεταφέρθηκε την Παρασκευή στην Αμυγδαλέζα. Το βράδυο της Πέμπτης με παρόμοιο τρόπο έδωσε τέλος στη ζωή του 30χρονος υπήκοος Υεμένης, που κρατούταν στα κρατητήρια της διεύθυνσης Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης και κρεμάστηκε από τη μπλούζα του. Είχε προηγηθεί ο θάνατος ενός 23χρονου Αφγανού στο νοσοκομείο Αγία Όλγα και, όπως ειπώθηκε, όταν τον έφεραν από την Αμυγδαλέζα ήταν πλέον τόσο αργά, που οι γιατροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα.

Η ζωή μέσα σε κοντέινερ, πίσω από αγκαθωτά συρματοπλέγματα είναι κόλαση, όπως κόλαση επικρατεί στο «κολαστήριο» του Κορυδαλλού: ασθενείς συνυπάρχουν με στρατιές κατσαρίδων, οροθετικοί, καρκινοπαθείς και πάσχοντες από μεταδοτικά νοσήματα αντιμετωπίζονται σαν ζώα.

Με πετσέτες προσπαθούν να ζεσταθούν οι έγκλειστοι της Αμυγδαλέζας που κυκλοφορούν με σαγιονάρες! Με λιγοστό φαγητό, χωρίς καθαριότητα, χωρίς θέρμανση, χωρίς γιατρούς. Αυτή η αθλιότητα δεν βελτιώνεται: το κλείσιμο της Αμυγδαλέζας και των άλλων στρατοπέδων για μετανάστες είναι η μόνη λύση -και προς αυτή την κατεύθυνση δεσμεύτηκε ο υπουργός Δικαιοσύνης Γ. Πανούσης.

Το αίσχος της Αμυγδαλέζας δεν αφορά μόνο τους «αντιρατσιστές με τη βούλα», τους ακτιβιστές, το «χώρο». Αφορά το σύνολο της κοινωνίας, αφού ένα κράτος που εξευτελίζει (και έμμεσα δολοφονεί) τον ξένο, δεν διστάζει να εξαθλιώσει και να εξαθλιώσει και τους «δικούς του» πολίτες. Οι Αμυγδαλέζες δεν είναι θύλακες, κλειστά συστήματα αθλιότητας, αλλά πληγές ανοιγμένες στο σώμα ολόκληρης της κοινωνίας. Η δέσμευση πρέπει άμεσα να γίνει πράξη καθώς η τωρινή ντροπή είναι εξίσου βαριά με την κληρονομημένη. Μέχρι να δούμε «τις αμυγδαλιές ν' ανθίζουν», τουλάχιστον να δούμε τις Αμυγδαλέζες να κλείνουν.

Πηγή: **prin.gr**